

Kazinczy Ferenc és a képzőművészetek kapcsolatát régóta kiemelt szakmai figyelem kíséri – az életmű nagysága, a műfaji sokféleség, illetve a töredékesség eddig elsősorban részterületek feldolgozására irányította a kutatásokat. A szövegtörzset folyamatban lévő és teljes megismeréssel kecsegtető feltárásával lehetőség mutatkozik arra, hogy csomópontokba rendezhetők legyenek Kazinczy képzőművészetekkel kapcsolatos írásai, és megítélhető legyen azok jelentősége a 19. század első évtizedeiben. Kazinczy figyelme a műalkotások iránt azokhoz az évtizedekhez kötődik, amikor Európában megszületik a művészet modern értelemben vett fogalma, amivel szoros összefüggésben létrejön a múzeum intézménye.

A kötet a neoklasszicizmus fogalmi hálójának segítségével tanulmányozza Kazinczy képzőművészetekhez való viszonyát. A fókuszban a széphalmi literátor versei, valamint különféle szépirodalmi, tudományos és sajtóműfajokban írt művei állnak. Ezt egészíti ki több, Kazinczy számára mérvadó kortárs képzőművészeti alkotás elemzése. Az esettanulmányok vizsgálati kitüntetett figyelmet szentelnek az érzéki recepció (s különösen a látás) gyakorlatának, mely a korabeli felfogás szerint meghatározza a műalkotás befogadásának entuziasztikus élményét. Az itt közzétett elemzések új perspektívákkal bővítik, illetve árnyalják ismereteinket a neoklasszicizmus időtapasztalatáról, valamint az irányzat önreferenciális szépséghez való viszonyáról.

BÓDI KATALIN

Látásgyakorlatok

Kontextusok Kazinczy Ferenc
képzőművészeti tárgyú írásaihoz

BÓDI KATALIN • Látásgyakorlatok

Irodalomtörténeti füzetek